

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivou Kaňákovou v právní věci **žalobce: J. Č.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Petrem Prádlem, advokátem, se sídlem Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2006, č.j. 4642/SZ/2006, ev. č. 171330/2006,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 21. 12. 2006, č.j. 4642/SZ/2006, č.e. 171330/2006 a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 8. 11. 2006, č.j. OSV/555/Nv/11679/06, se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007, č.j. 42 Cad 56/2007-12, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Práglovi se přiznává odměna ve výši 2.400,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2006, č.j. 4642/SZ/2006, ev. č. 171330/2006, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu č.j. OSV/555/Nv/11679/06 ze dne 8. 11. 2006, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o měsíčně se opakující dávku sociální péče.

V žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, čehož důsledkem je upření práva žalobce na spravedlivé řízení zaručené čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a následně upření práva na pomoc v nouzi zaručeného čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 32 odst. 1 téže Listiny. Žalobce tím byl v oblasti sociálního zabezpečení diskriminován ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a žalovaný své pravomoci vůči němu uplatnil způsobem odporujícím čl. 2 odst. 2 Listiny. Proto žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

Dále žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je v České republice hlášen k přechodnému pobytu dle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění a před 1. 1. 2000 to byl zákon č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Podle § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění, rodinní příslušníci občanů Evropské unie mají nárok na dávky a služby sociální péče, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Dne 16. 10. 2006 podal žalobce u správního orgánu 1. stupně žádost o přiznání opakovaných peněžních dávek sociální péče a správní orgán zahájil správní řízení. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2006 správní orgán 1. stupně žádost žalobce zamítl. Na základě odvolání žalobce vydal žalovaný dne 21. 12. 2006 žalobou napadené rozhodnutí.

Dále žalobce zmínil, že jeho rodina se v posuzovaném období skládala ze 7 společně posuzovaných osob, kterými jsou žalobce s manželkou (státní příslušníci České republiky) a 5 nezletilých nezaopatřených dětí. Všechny tyto osoby měly nárok na dávky a služby sociální péče dle výslovného znění § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Manželka žalobce s dětmi předmětný nárok měly, protože jsou státními občany České republiky hlášenými k trvalému pobytu na jejím území a žalobce měl dle jeho názoru tento nárok jako rodinný příslušník občana členského státu Evropské unie, když je zde hlášený k pobytu na území České republiky dle zvláštního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Prvostupňový správní orgán však žalobce neposuzoval společně s rodinou. Dle žalobce však není jasné, z jakého právního důvodu správní orgány odmítly přihlížet k jeho osobě, který žije ve společné domácnosti s manželkou – státní příslušníci České republiky a s jejich pěti nezletilými dětmi.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost. K věci uvedl, že dne 16. 10. 2006 požádal žalobce o přiznání a výplatu opakovaných peněžitých dávek sociální péče. Dne 8. 11. 2006 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí, kterou žádost žalobce zamítl a podrobně uvedl důvody, proč žalobce nemá nárok na dávky a služby sociální péče. Na základě odvolání žalobce se žalovaný věci podrobně zabýval. Manželce žalobce a jejich společným dětem jsou poskytovány dávky podle § 1 a § 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů. Manželka žalobce má trvalý pobyt na území České republiky, je tedy hlášena na území České republiky podle zákona č. 133/2000 Sb. o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a proto se na ni nevztahuje úprava trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana a proto, aby jeho manželce a společným dětem mohla být poskytována dávka sociální

péče, není žalobce zahrnut při rozhodování o výši dávky mezi osoby společně posuzované, třebaže dle § 4 odst. 1 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů, společně posuzovanou osobou je. Nemá však nárok na poskytování dávky dle § 103 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Při jednání před soudem dne 30. 5. 2011 právní zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a zdůraznil, že žalobce měl být započítán do okruhu společně posuzovaných osob.

Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření žalovaného ze dne 23. 7. 2009 a na obsah správního spisu.

V dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze dne 12. 3. 2007, č.j. 42 Cad 56/2007-12, kterým byla žaloba dle ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. odmítnuta jako nepřipustná, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2008, č.j. 4 Ads 117/2008-39 zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit pod některou z kompetenčních výluk uvedených v § 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Z obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložil žalovaný, soud zjistil, že samo předmětné správní řízení bylo zahájeno na žádost žalobce dne 16. 10. 2006. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2006 bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o měsíčně se opakující dávku sociální péče se zamítá. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil, a proto jej napadl odvoláním. Žalovaný v rámci odvolacího řízení následně vydal rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného neshledal zatížené vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění. Žalovaný ve svém rozhodnutí blíže uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o poskytnutí měsíčně se opakující dávky sociální péče. Žalovaný přitom detailně předestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotýčný případ dopadá. Takto koncipované rozhodnutí dle názoru soudu proto nebylo nutné rušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění.

Jelikož rozhodnutí žalovaného nebylo soudem vyhodnoceno jako nepřezkoumatelné, mohl se soud zabývat i tím, zda při rozhodování o žádosti žalobce ohledně poskytnutí měsíčně se opakující dávky sociální péče žalovaná strana správně dovodila, že okruh společně posuzovaných osob činí 7, jenž tvoří žalobce, jeho manželka a jejich 5 nezletilých dětí, zatímco za osoby v hmotné nouzi je třeba uhnat jen 6 osob, a to pouze manželku žalobce a jejich 5 nezletilých dětí, když žalobce nesplňuje podmínky pro poskytování dávky pro nenaplnění podmínky trvalého pobytu.

V daném případě nebylo mezi žalobcem a žalovaným žádného sporu ohledně vymezení okruhu společně posuzovaných osob v počtu 7 osob při stanovení výše částky živobytí společně posuzovaných osob. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobce, jeho manželka a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při posuzování, zda má žalobce nárok na opakující se dávku sociální péče, je třeba do okruhu oprávněných osob podle ustanovení § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, zahrnout již pouze manželku žalobce a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i žalobce. Soud je toho názoru, že žalobce do tohoto okruhu oprávněných osob spadá, a to ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle tohoto ustanovení se totiž za oprávněné osoby považují i rodinní příslušníci občana členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobcem a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně údajů o manželce žalobce – že je česká státní občanka a pokud se jedná o jejího manžela – žalobce pana J. Č., že je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nijak nerozporoval ani žalovaný. Tato skutečnost je prokázána potvrzením Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2006, ze kterého vyplývá, že žalobce je ode dne 11. 7. 1996 hlášen k pobytu na území České republiky jako žadatel o udělení azylu. Všechny tyto skutečnosti, tj. že žalobce je sice z neelejského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku s manželkou žalobce, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci měl být žalobce zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Shora citované ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi přitom nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž nepochybně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z neelejského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z neelejského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie, než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a

stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při posuzování, zda splňují či nesplňují nárok na poskytnutí opakující se dávky sociální péče. S takovým rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z neelejského státu Evropské unie jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č.j. 4 Ads 40/2008-73.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že žalobce neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ustanovení § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení žádné nevznikly, a proto soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl usnesením zdejšího soudu ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č.j. 4 Azs 6/2010-42 ustanovil-li v řízení o kasační stížnosti soud účastníku řízení zástupce (§ 105 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 8 s.ř.s.), takto ustanovený advokát zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno. V kontextu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu proto JUDr. Prágl zastupoval žalobce i v řízení před krajským soudem. V takovém případě s ohledem na § 35 odst. 8 s.ř.s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Krajský soud v Ústí nad Labem proto určil odměnu advokáta podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 500,- Kč za úkon, tj. celkem 1.500,- Kč za tři úkony (převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007, č.j. 42 Cad 56/2007-12 učiněné dne 24. 7. 2008, účast při jednání soudu dne 30. 5. 2011). Soud mu dále přiznal 3x300,- Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna tedy činí 2.400,- Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost do dvou týdnů** po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. května 2011

JUDr. Iva Kaňáková v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová